

antage, at denne Lovs Regler og Bestemmelser ere gode og hensigtsmæssige paa alle Punkter, saa de de ikke blot ville kunne bruges under den nuværende Retsordning, men ogsaa kunne gøre god Gavn ved at tjene til Forberedelse for den store Retsreform, der stadig staar for os som et Løfte, uden at vi have Sikkerhed for, at det bliver opfyldt. Jeg skal i Øjeblikket ikke komme ind paa Fremtidsbetragtninger eller reelle Betragtninger angaaende denne Sag, men vil slutte med blot at indstille Loven og Uendringforslagene til Vedtagelse i Henshold til mine Udtalelser.

N. J. Larsen: Det var Bestemmelsen, at det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) vilde have udtalt sig angaaende det fremsatte Forslag til en Dagsorden, som han er Forfatter af; men han er desværre ved Sygdom forhindret i at komme til Stede her i Dag. Jeg beklager dette saa meget mere, som det ærede Medlem, hvis levende Interesse for en Omdannelse af vor forældede Retspleje er lige saa bekendt, som hans store juridiske Indsigt er anerkendt, kan udtale sig med en langt større Autoritet om alt, hvad der vedrører denne Reform, end noget andet Medlem. Jeg finder ikke Anledning til at gaa nærmere ind paa den foreliggende Sag. Jeg skal erkende, at Flertallet, som det saa stant hedder i dets Betænkning, har „lyttet til de Indvendinger“, som under Sagens tidligere Behandling ere fremkomne mod Forslaget; det har opstillet forskellige Udringer, der bringe Lovforslaget nærmere til den Rilde, af hvilken det er øst. Dette maa anerkendes, men det gør egentlig ikke Sagen bedre, end den var i Forvejen; thi der gælder fremdeles om den, hvad der er sagt om Holands berømte Hest, at hvor fortræffelige Egenstaber den end maatte besidde i flere Retninger, saa led den dog af den Grundstavant, at det var ingen levende Hest. Det foreliggende Forslag er — det maa jeg sige, erkendt fra alle Sider — et fuldstændig dødt Forslag. Naar den ærede Ordfører beklagede, at Mindretallet vilde „hentte“ det, at man vilde „saa Sagen ihjel“, er der altsaa den Mangel ved disse Udtalelser, at de forudsætte, at man kan hentrete en død eller slaa en død ihjel. Der er i Virkeligheden ingen, end ikke paa Flertallets egen Side, som for Alvor tror paa, at det foreliggende Forslag kan føres igennem til Lov. Den ærede Ordfører mente jo nok, at forskellige, nylig indtrufne Omstændigheder gav Udset til, at Sagen nu vilde staa bedre i Landstinget, end man tidligere kunde vente. Han

nævnte særlig det Faktum, at den højtærede Justitsminister ikke havde fundet Anledning til at konferere med Udvalget om Sagen. Men naar den ærede Ordfører paa en saadan Omstændighed vil bygge en Forventning om, at Sagen nu kan føres igennem, tror jeg dog at turde sige, at det er en mere morsom end træffende Argumentation. Netop fordi det er givet, at den foreliggende Sag er fuldstændig død, at der ikke kan komme noget ud af Forslaget, vil jeg ikke bidrage til, at det lægger for meget Beslag paa Tingets Tid. Det foreligger jo for Tinget flere Lovforslag af en ganske anden Betydning, og om hvilke det er tilladt at haabe, at de kunne blive til noget, og det vil sikkert være formaaletjenligere at bestæftige sig med saadanne levende Lovforslag end med døde Sager. Naar et Lovforslag ingen Udset har til at kunne gennemføres, saa reduceres dets Betydning til at være blot Demonstrationforslag. Jeg vil indrømme, at der kan være Forhold, under hvilke man kan gavne en Sag ved at demonstrere for den. Det sker navnlig under saadanne Omstændigheder, hvor det gælder om at interessere den offentlige Opmærksomhed for en Sag, at vække en mere almindelig Interesse for den. Man indbringer da Forslag desangaaende, og ved Forhandlingen derom bliver Opinionen ihjelsat med den paagældende Sag. Men en saadan Grund foreligger ikke her, thi til Fremme af den Reform, hvormed Forslaget staa i Forbindelse, er der jo ved Folketingets Initiativ nedsat en Kommission, og denne Kommissions Arbejde kan snart ventes tilendebragt. Det er Proceskommissionens Formand, der skuldes, at det i Mindretallets Betænkning og i det fremsatte Forslag til en Dagsorden ligefrem udtales, at et endeligt Forslag fra Proceskommissionen kan ventes i Løbet af indværende Aar. Men naar saa er Tilfældet, kan det at holde Sagen i Live i den offentlige Mening ikke være nogen Grund til at fremkomme med et Forslag, hvis Uigennemførelighed paa Forhaand er givet. Som Demonstration er det foreliggende Forslag altsaa ubegrundet. Man kunde saa maafkeme, at Forslaget i alt Fald er uskadeligt, og jeg vil haabe, at det ikke maa komme til at gøre videre Skade; men Erfaringen viser jo, at naar Demonstrationer ikke kunne føre til noget positivt Resultat, saa skade de som oftest den Sag, de tilfugte at fremme. Det er af det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) med Styrke blevet gjort gældende under Sagens Forhandling i Udvalget, at efter hans Overbevisning vil man berede selve Retsreformen betydelige